

III Niedziela Adwentu

Rok C

Głośmy z weselem, Bóg jest między nami (Iz 12,2-3)

Słowa Ewangelii wg św. Łukasza:

Gdy Jan nauczał nad Jordanem, pytały go tłumy: „Cóż mamy czynić?”. On im odpowiadał: „Kto ma dwie suknie, niech jedną da temu, który nie ma; a kto ma żywność, niech tak samo czyni”. Przychodzili także celnicy, żeby przyjąć chrzest, i pytali Go: „Nauczycielu, co mamy czynić?”. On im odpowiadał: „Nie pobierajcie nic więcej ponad to, ile wam wyznaczono”. Pytali go też i żołnierze: „A my, co mamy czynić?”. On im odpowiadał: „Nad nikim się nie znęcajcie i nikogo nie uciskajcie, lecz poprzestawajcie na swoim żołdzie”. Gdy więc lud oczekiwał z napięciem i wszyscy snuli domysły w sercach co do Jana, czy nie jest on Mesjaszem, on tak przemówił do wszystkich: „Ja was chrzczę wodą; lecz idzie mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u sandałów. On chrzcić was będzie Duchem Świętym i ogniem. Ma On wiejadło w ręku dla oczyszczenia swego omłotu: pszenicę zbierze do spichrza, a plewy spali w ogniu nieugaszonym”. Wiele też innych napomnień dawał ludowi i głosił dobrą nowinę. (Łk 3,10-18)

ROZWAŻANIE

W obecnym tylko u Łukasza dialogu składającym się z pytań i odpowiedzi (3,10-14) tłumy, usłyszawszy nakaz, by wydawać „godne owoce” pytają, w jaki sposób ma się wyrażać ich nawrócenie: **Cóż więc mamy czynić?** Jan, tak jak dawni prorocy, mówi im, aby dzielili się tymi, którzy są w potrzebie (Iz 58,7; Ez 18,7). Ten, kto ma dwie suknie, i ten, kto ma żywność, niech podzieli się z tymi, którym brak tych podstawowych rzeczy (zob. Łk 12,22-23.33; 1Tm 6,8). Jeśli tak daleko posunięte dzielenie się z bliźnimi było wymagane jako dowód nawrócenia od wszystkich, którzy słuchali Jana, jak zatem powinno wyglądać nawrócenie współczesnych ludzi? Jan, jako nauczyciel, poucza dwie wymienione profesje, którzy również pytają co mają czynić. Najpierw celnikom, aby nie pobierali więcej niż to, co mają pobrać, bo są bardzo skorumpowani. Celnicy również zrównywani byli do grzeszników (Łk 5,30; 15,1-2; 18,11), ale Łukasz podaje również przykłady nawracających się celników: Lewiego (Łk 5,27-32), powołanie Mateusza i Marka (Mt 9,9-13; Mk 2,13-17), celnik w przypowieści (Łk 18,9-14) i Zacheusza, zwierzchnika celników (Łk 19,1-10). Podobnie żołnierze słyszą od Jana, by od nikogo nie wymuszali pieniędzy za pomocą groźby lub przemocy, nikogo nie uciskali i poprzestali na swoim żołdzie powstrzymując się od oszustwa (Kpł 19,11) i chciwości (Łk 12,15). Również i w tym przypadku, Łukasz przedstawia kilku żołnierzy w pozytywnym świetle: setnika w Kafarnaum (Łk 7,1-10), setnika pod krzyżem (Łk 23,47), setnika Korneliusza i wiernego mu żołnierza (Dz 10,1-8) oraz setnika Juliusza, który życzliwie odnosi się do Pawła (Dz 27,1.3.43). Łukasz pokazuje nam, że te zawody same w sobie nie są takie złe.

Lud jednak zastanawia się, czy Jan nie jest Mesjaszem. Jan temu zaprzecza i wskazuje, że ktoś mocniejszy od niego będzie chrzczył nie wodą, lecz Duchem Świętym i ogniem. Widać to w *Dziejach Apostolskich*., gdzie Piotr robi wszystko to, co robił Jan, a zarazem więcej. Gdy lud zadaje mu to samo pytanie, co Janowi – **Cóż mamy czynić?** - Piotr wzywa swoich słuchaczy do nawrócenia i do przyjęcia chrztu w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a wówczas otrzymają Ducha Świętego (Dz 2,38). Jan w pełnej pokorze wyznaje przed tłumem, że nie jest godzien rozwiązać rzemyk przy sandałach. Twierdzenie to pojawia się w podobnej postaci we wszystkich Ewangeliach oraz w *Dziejach Apostolskich* (Mt 3,11; Mk 1,7; J 1,27; Dz 13,25). Bez wątplenia było ono ważne dla pierwszych chrześcijan jako element właściwego rozumienia relacji między Janem, który głosił przyjście Mesjasza, a Jezusem będącym Mesjaszem.

Wasz brat Franciszek